

Eventyret er stadig en mulighed

Peter Callesen tryller med pap og ordinært A4-papir, så der opstår både sjove og hjerteskrærende fortællinger om liv og død, mens maleren Seppo Mattinen omskaber verden til sine helt egne billeder.

KUNST

Peter Callesen: Skin of Paper. Kunsthallen Nikolaj, Nikolaj Plads 10, København K. Til 6. juni. ♥♥♥♥♥♥♥♥

Seppo Mattinen. Clausens Kunsthandel, Toldbodgade 9, København K. Til 15. maj. ♥♥♥♥♥♥♥♥

I 1999 klædte en mand sig (ud) som konge med både krone og kappe, hvorefter han gik i gang med at byg-

ge et slot. Stedet var Goldsmith College i London, og manden hedder Peter Callesen og er kunstner. Men det mest bemærkelsesværdige var nok valget af byggemateriale, for slottet, som Callesen opførte, var lavet af pap holdt sammen af store mængder tape og tovværk.

Hvordan arbejdet skred frem, og ikke mindst hvordan det gik, da det begyndte at regne, kan man se, hvis man bevæger sig ind i det papslot, Peter Callesen nu har opført inde i Kunsthallen Nikolaj. Her er heldigvis højt til loftet, så Callesen har fået plads til både tårne og fremspring, mens man indenfor i slotsbygningen kan bevæge sig rundt i forskellige rum og se i alt sytten videoer, der dokumenterer diverse performance.

Foruden det tidlige slotsbyggeri kan man således følge Peter Callesens forsøg på at folde sig frem til sådan en napoleonshat, min mormor gerne satte på hovedet eller i søen. Forskellen er bare, at Callesen gør det i gigaformat – og iført matros-tøj. Den performance fandt sted samme år, som han byggede sit slot i London, men bådebyggeriet var en del af Odense

A4. Med intet andet materiale end et blankt ark A4-papir skaber Peter Callesen de skønneste skulpturelle værker, som her, hvor hovedpersonen, som titlen angiver, er 'Halfway Through', halvvejs igennem – transformationen fra krop til skelet, levende til død.

Sådan er det med Peter Callesens værker: Eventyret, det gode grin og døden er alle muligheder. Lige nu og her

ROM. Linjerne løber, som de vil, hos Seppo Mattinen. Perspektivet er ikke matematisk korrekt, men man fornemmer alligevel rummet ('Den aurelianske mur').

International Performance Festival. Igen spiller vand en ikke uvæsentlig rolle, for selvom fartøjet langtfra blev perfekt, lykkedes det for Callesen at få skibet søsat og endda selv sejle med.

Pap kender vi jo alle sammen til, men endnu mere almindeligt er det hvide A4-papir, der udgør materialet i en anden gren af Callesens produktion. Helt dogmatisk holder han sig til, at hvert værk kun må bestå af ét enkelt ark, der til gengæld skal bruges fuldt og helt. Og skulle nogen tro, at der ikke kunne komme meget kunst, og da slet ikke i tre dimensioner, ud af det, så kan de godt tro om igen med det samme. For Callesen kan fremtrylle fugle, der forsøger at flagre sig fri af papiret, eller skabe en sneklædt bakke, simpelthen ved at folde arket på midten.

Gør han det sidste, tilføjer han desuden to snebolde, der vokser sig stadig større, som de triller ned ad bakken på kollisionkurs med en lille bus fyldt med feriegæster. Og kalder værket 'Winter Holiday III'. For sådan er det med Peter Callesens værker: Eventyret, det gode grin og døden er alle muligheder. Lige nu og her. De velkendte materialer, som han så behændigt transformerer, understreger konstant, at det hele ligger ligefor, at vi alle kan bygge et slot eller en sejlbaad, hvis vi skulle have lyst.

Men papirets skrøbelighed peger samtidig på vores egen forgængelighed og forestående død, selv når døden som sådan ikke er en del af motivet. Derfor er det fuldt fortjent, at Callesen for nylig modtog den fornemme Eckersbergmedalje.

Kun på ét enkelt, men afgørende punkt er der gået noget galt i den aktuelle præsentation: Slottet i udstillingssalen er bygget af store, rene stykker pap og står beskyttet for vejr og vind. Og derved mister det den klondikekarakter, der gjorde Callesens tidlige papslot så eventyrligt.

ARKITEKTONISKE konstruktioner og eventyr finder man også hos den finskfødte maler Seppo Mattinen, der udstiller i Clausens Kunsthandel. Og ligesom hos Callesen stikker naiviteten slet ikke så dybt, som man først kan forledes til at tro, for selvom Mattinen (helt bevidst) maler sine mennesker og bygningsværker ude af proportion, så formår han hele tiden at skabe rum omkring dem.

Et godt eksempel er maleriet 'Den aurelianske mur', som Mattinen har hentet i Rom, hvor han i årtier har haft hjemme. På den ene side skildrer han resterne af det antikke bygningsværk temmelig nøjagtigt, men på den anden side er det tydeligt, at her er tale om en fortolkning, om Seppo Mattinens version af virkeligheden. I andre værker fornemmer man en bagvedliggende fortælling, her og der antydet gennem titler som 'Murerengel'. Men hvad er det for en engel? Skal man tro Mattinens maleri, er der tale om et hushøjt vinget væsen med murerske og sten, der vandrer over stiliserede enge.

Den stærke stilisering er et af den 80-årige Mattinens kendetegn, ligesom hans værker, navnlig når motivet er hentet i Rom, ofte lyser varmt okker-orange. Men det mest markante er og bliver Mattinens fabulerende omskabelse af verden, der fremstår på én gang genkendelig og eventyrlig.

TRINE ROSS

trine.ross@pol.dk